

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατὸν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Τοῦ Μαρτίου ἑνδεκάτη,
Παρλαμέντο καὶ ραχάτι.

Ἔτος χίλια κι' ἑννηακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Ἐξακόσα λογαριάζω κι' ἑνεήκοντα κι' ὀκτώ,
ὅτῶν γραμμάτων τὸ καμίνι πατατράκα τραντακτό.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.-Γι' αὐτὸ τὸ νομοσχέδιο τί λές καὶ σὺ, σαλιάρη;
Φ.-Πάω μὲς 'στῆς ἀνοιξέως ν' ἀπλώσω τὸ χορτάρι
καὶ τρέχω 'στὴν Καισαριανὴ καὶ 'στὴν Κολοκυθοῦ...
σὺ φυλακὴν, ὦ Κύριε, τῷ στόματί μου θοῦ.
Ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν σβέρκο μου φρενόληπτος ἂν βγάλω
ἀν' πῶ τὸ νομοσχέδιο πῶς διόλου δὲν συμφέρει
ρεπουμπλικάνο θὰ μὲ 'ποῦν καὶ πρῶτο ρεμπεσκέρη,
ἀν' ὅμως τίποτα δὲν 'πῶ καὶ 'ξαπλωθῶ 'στὸν ἥλιο
τότε βεβαίως θὰ μὲ 'ποῦν διπρόσωπο Σγαρίλιο.

Μὰ τί γίνεται μὲ τοῦτο, Περικλέτο γιαιουντῇ,
τί κακὸ, τί πατιρντί,
πέρνει δρόμο κάθε στόμα,
Ξαναρχίζει τὸ νυκτέρι,
καὶ φορτόνομ' ἓνα στρῶμα
κι' ἓνα πρόχειρο μεντέρι,
καὶ πηγαίνω καὶ τὰ στρώνω 'στῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖα
γιὰ ν' ἀκούσω τί θὰ κἀνὴ φλογερά φιλοπατρία.

Ὅμως πέρνω γιὰ προσφάγι καὶ 'λιγάκι ψωμοτύρι
καὶ τραβῶ 'στὸ πανηγύρι.
Τῆς παληαῖς ὀλονυκτίαις, Περικλέτο μου, θυμοῦμαι,
μὰ μασσῶ καὶ μιὰ κοιμοῦμαι,
καὶ ζιππάζομαι 'στὸν ὕπνο μὲ ρητόρων κεραυνούς
καὶ μὲ βρόντους καὶ μὲ γδούπους τῆς γρηῃς τῆς Κορδονοῦς.

Θεωρῆς ὁ Στρατηλάτης, συνταράσσων καὶ κτυπῶν,
προηγείται τῶν λοιπῶν.
Τοῦτον ἔχουν ὡς ἀστέρα,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς βροντῆς
ἔδειπλόνει μιὰ παντιέρα
ὁ 'ψηλὸς ὁ Κωνσταντῆς.

Ὁ γενναῖος Λεωνίδας, ὁ μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ,
ἀλλὰ Γαλλικὰ τὸ στρίβει δίχως μιὰ νὰ βγάλῃ λέξι.

Ὁ Δραγούμης πάει 'πίσω 'στὸν μεγάλο Στρατηλάτη,
ἀδελφόνονται κι' οἱ δύο, τρῶν μαζί ψωμί κι' ἀλάτι,
καὶ τὰ λένε κατὰ μέρος, ψοῦ ψοῦ ψοῦ καὶ ψῖ ψῖ ψῖ,
καὶ τὸν Κόντε μας τὸν κάνουν νὰ χορεύῃ 'στὸ ταψί.

Διαχύσεις πᾶνε γόνα,
κι' ὁ Δραγούμης κι' ἡ Κορδόνα
πρῶτοι βλάμηδες καὶ φίλοι
μὲ Κορδόνας φλάμπουρο,
ὁ Θεόδωρος σταφύλι
κι' ὁ Δραγούμης τσάμπουρο.

Καὶ κυττῶ τὸν Θεωρῆ
καμελίας νὰ φορῇ.
Τοῦτος λάμπων Σείριος
πάσης στωμυλίας,
φαίνεται σὰν κύριος
μὲ τὰς καμελίας.

Ξημερόνει, Περικλέτο, καὶ 'ψηλὰ 'στὸν οὐρανὸ
βλέπω τὸν Αὐγερινό,
μὰ λυσσᾷ τὸ Παρλαμέντο καὶ τὸ βῆμ' ἀντιλαλεῖ,
μόν' ὁ κύριος Ζαήμης μὲ κανένα δὲν μιλεῖ.

Ξημερόνει, Περικλέτο, καὶ πολλῶν προσώπων κρῖνα
τὰ 'ξεφύλλισε προῦτως πελυστενάκτη θραῦσά,
Ξημερόνει, Περικλέτο, κι' ἔρχεται κι' ἡ Φασουλίνα
νὰ μὲ 'δρῇ 'στὸ Παρλαμέντο μὲ τὸν Γκιούλ καὶ τὰ παιδιὰ.

Βρὲ τί 'γίνηκες, μοῦ λέει... τί νὰ γίνω; τῆς φωνάζω,
ποῦ μὲ χάνεις, ποῦ μὲ 'βρίσκεις, ἐδῶ μέσα θὰ κουρνιάζω.
Συνεδρίασι καμμία δὲν θ' ἀρῶμαι μὴτε λόγῳ,
ἐδῶ πέρα νὰ μοῦ στέλλης, Φασουλίνα μου, νὰ τρώγῳ,
ἐδῶ πέρα νὰ μοῦ στρώνῃς νὰ περνῶ 'ζῶ καὶ κοιτά,
νὰ 'ζυπνῶ καὶ νὰ κοιμοῦμαι μὲ θεσμούς καὶ καθιστώτα.

Ἐδῶ πέρα
νύκτα 'μέρα
μὲ τὸν κάθε πατριώτη, παρλατίπα καὶ γουρεῖα,
θᾶχω τῇ Βουλῇ κονάκι, τοὺς πατέρας συνταξία.

Πέρασε του Καρναβάλου και των μπάλων ο καιρός,
του στρατεύματος ή τύχη συζητείται σοβαρώς,
τουτό τώρα και μεγάλους και μικρούς απασχολεί,
και πρὸς νέας ἀγρυπνίας ή πατρίς μᾶς προσκαλεί.

Τώρα πλέον ἐβδομάδες μαρτυριῶν και παθῶν
και πολέμων ἀλγῶν.

Τὰ ξενύκτια θὰ μᾶς ρέψουν, φάσμα τῆς Βουλῆς θὰ γίνω,
θὰ τὸ πέρω με τοὺς ἄλλους πατριώτας ἐδῶ 'πάνω,
κι' ἂν ἀνάγκη τὸ καλὴν μοναχὸς μου θ' ἀπομείνω
τοῦ Τζωρτζάκη τῆς Κερκύρας ἀπαρτία νὰ τοῦ κάνω.

Ἄπ' ἐδῶ δὲν θὰ κουνήσω... φύγετε σπητιῶν φροντίδες,
σύρτε πάθη φλογερά,
'στῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖα νὰ τεντώνω τῆς ἀρίδης
εἶναι μόνη μου χαρά.

Και σὺ, βρέ Περικλέτο μου, σὰν πατριώτης βέρος
παραίτα τὰς βιωτικὰς μερίμνας κατὰ μέρος,
κι' ἄρον εὐθὺς τὸν κράββατον
καὶ σύρε τον καὶ τράβα τον,
καὶ φέρε τον μὲς 'στὴ Βουλὴ καὶ στρώσε τὸ κορμί σου,
καὶ με γλυκονανούρισμα ρητορικὸ κοιμήσου.

Νάνι, βρέ Περικλέτο μου, καὶ κάνε τὸ σταυρό σου
νὰ 'δῆς μες 'στὸν νεῖρό σου
συντάγματα καὶ στρατιάς σπαθῶν ἀσπονδύλων
νὰ μάχωνται κατὰ σκιῶν καὶ κατ' ἀνεμομύλων.

Νὰ 'δῆς χορῶν ἐπιτελεῖς,
νέα στελέχη πλήρη,
καὶ τὸν Ἠγέτην τῆς Βουλῆς
πολέμαρχον ξιφῆρη.

Νὰ 'δῆς πῶς ἐνίκησαμε με πάλαι καὶ καλέμι
καὶ 'μπήκες 'στὸ χαρέμι,
καὶ σὰν τὸν Τοῦρκο ποιητὴ πῶς 'πῆρες ἀπὸ μέσα
τὴν ὁμορφὴ τὴν Χαντεσσά, Σουλτάνα Πριγκηπίσα.

Ἡμέρα νύκτα, Περικλῆ, μες 'στὴ Βουλὴ καρτέρι
καὶ μέθα με τάρωματα τοῦ ποδαροζυγόνου,
ὥς ποῦ με τὴν συζήτησι καὶ τὸ συχνὸ νυκτέρι
νὰ γίνης ἕνας σκελετὸς καὶ μιὰ σκιά προγόνου.

Π. — Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ 'πῶ, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
μ' αὐτὸ τὸ νομοσχέδιο σαστίζω καὶ τὰ χάνω.
Ζαλάδα μοῦφερε πολλὴ μες 'στῆς πολλαῖς ζαλάδες...
κι' ἂν βάλῃ τὸν Διάδοχο σὲ κόπους καὶ μελάδες;
κι' ἂν ὁ στρατὸς δὲν πάῃ 'μπρὸς τοὺς τὰς εὐθύνες θῶχης;
'ρωτοῦν οἱ Τουρκομάχοι.

Κι' ἐγὼ τὸ Σύνταγμα κυτῶ
καὶ με σπουδῶν τὸ μελετῶ,
καὶ βλέπω πῶς 'στὴν γῆν αὐτῶν τῶν διαρκῶν ἀγώνων
ἀνεύθυνον δὲν ἔχομεν τὸν Βασιλέα μόνον,
καὶ καθελίαν ὑψηλὴν
τῶν Ἀνακτόρων κεφαλὴν,
ἀλλὰ σαφῶς καθώρισε πῶς σ' ὅ, τι κι' ἂν μᾶς γίνεται
κανεὶς ἐλεύθερος Ρωμῆος καθόλου δὲν εὐθύνεται.

Κι' ἂν συγκρουσθῶν καθήκοντα καὶ νόμοι τῆς Βουλῆς,
κι' ἂν ἀνοιχθῇ πολύλογος καὶ φίλερις παλαιστρα,

κι' ἂν ὅλα γίνουν, Φασουλῆ, σὰν τὰ μαλλιά τρελλῆς,
ματάκια μου ξυρόριδο καὶ χαβιζομανέστρα;

Κι' ἂν πάθῃ καὶ κανεὶς θεσμός
'στῆς εὐνομίας τοὺς καιροὺς,
καὶ διαρκῆς σεληνιασμὸς
προσβάλλῃ τοὺς θεσμοφρουροὺς;

Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς τοὺς τρέχοντας θεσμοὺς ἀναδιδῶν
γι' αὐτοὺς παρλάρω, Φασουλῆ, 'στῆς ρούγαις τῆς Ἀθῆναι;
ἂν λόγον δὲ ζητήσωμεν παρὰ τῶν κορυφῶν
εὐθύνῃ δὲν θὰ φέρωμεν με τὸ ζητεῖν εὐθύναι;

Ποῖος δύσκολος ἀγὼν,
ποῦ σοφὰς σαλεύει φρένας...
τῆς εὐθύνῃς τὸν ζυγὸν
δὲν ἀνέχεται κανένας.

Φ. — Βλέπω, φίλε Περικλέτο, σοβαρὰ πῶς μοῦ 'μιλεῖς
γιὰ τὰ κάζα τῆς Βουλῆς,
καὶ δὲν ξέρεις τί κακὸ
μὲς 'στὰ σωθικά μου φέρνεις,
βλέπω τὸ χερουδικὸ
πῶς πολὺ 'ψηλὰ τὸ πέρνεις.

Ξέρεις τί θὰ 'πῇ θεσμός;
πασσατέμπο τοῦ καιροῦ,
διαρκῆς παροξυσμὸς
καὶ κουβέντα κουτουροῦ.

Ὁ θεσμός θὰ 'πῇ ρουσφέτια
καὶ γιὰ τὴν Ἀρχὴ μεράκια,
καὶ 'στὰ πέντε Βιλαέτια
τρώτε πίνετε, κοράκια.

Ὁ θεσμός σημαίνει λίμα,
τζίριτζάντζουλας πολλαῖς,
καὶ νὰ κάθεται 'στὸ βῆμα
καὶ τὰ κάλιντα νὰ λές.

Θούρια νὰ ψάλλῃς Ρήγα,
ἡ ματιά σου νὰ τρομάζῃ,
καὶ νὰ χάρτης κάθε μυῖα,
ποῦ 'στὴ μύτη σου κουρνιάζει.

Ὁ θεσμός σημαίνει, βλάκα,
νὰ φορῆς τὴν σακαράκα,
καὶ νὰ σκούζῃς «τρέμετε
τὸ σπαθί, ποῦ κρέμεται».

Ὁ θεσμός θὰ 'πῇ, ζευζέκη,
Δαρδανέλια, Βόσπορος,
πόλεμος χωρὶς τουφέκι
καὶ κολοκυθόσπορος.

Ὁ θεσμός σημαίνει τέλος 'στὴ Βουλὴ νὰ μπαينوδαγίνῃ
καὶ 'στὴν πόρτα τοῦ Ταμείου τὸ γαϊδούρι σου νὰ δένῃ.
Κι' ἂν 'ρωτᾷς γιὰ τὰς εὐθύναις, ποῦ τῆς λένε νύκτα μίση,
Περικλέτο κακομοίρη,
τούταις ἔγιναν μονάχα γιὰ νὰ γράφωτ' ἐκεῖ πέρα,
ποῦ δὲν πιάνει τεμπεσίρι.

Ὁ Κόντες ὁ Κορφιάτης, τὸ ξεφτέρι,
τὸ σχέδιο βασιτώντας 'στὸνα χέρι,

καὶ 'στ' ἄλλο τὴν διάλυσι γυρίζει
κι' ὅλο τὸ Παρλαμέντο φοβερίζει.

Καθένας ἐμπροστὰ τῆς σταματᾷ
καὶ χάνει σαστισμένος τὰ πασχάλια του,
κι' ὁ γέρο Θεοδώρακης τὴν κυττᾷ
κι' ἀπὸ τὴν γλύκα πέφτουνε τὰ σάλια του.

Μακάρι νὰ τὴν εἶχες διαλύσει
γιὰ νάλθῃ τὸ Κορδόνι με τὰ σμπάρα,
ντακάπο σὰν καὶ πρὶν νὰ πολεμήσῃ
τῶν Τσουσηδῶν τὴν πρόστυχη τὴν φάρμα.

Γεῶ με τέτοιαις μόμολαις ὁ γέρος,
μὰ λένε κι' οἱ λοιποὶ τοῦ δορυφόρου:
«κύρ Κόντε, τῆς φοβέραις κατὰ μέρος,
καὶ δὲν θὰ τὸ περάσῃς με τὸ ζόρι».

Διάλυσι κανεὶς δὲν χαμπαρίζει,
θὰ ρέψῃς με παρλάτα καὶ κουβέντα,
κι' ὁ κύριος Δραγοῦμης ξεφουρνίζει
μεγάλων πεθαμμένων ντοκουμέντα.

Λησμονημένα βγαίνουνε χαρτιά,
γιὰ τοῦτα ψιθυρίζει κάθε στόμα,
καὶ βλέπω κάποιου τάφου τὴν ἰτιὰ
νὰ γέρνῃ λυπημένη πρὸς τὸ χῶμα.

Ἐβγάχε κι' ὁ Τζωρτζάκης μιὰ φορὰ
ζητώντας ἀπαρτία κάθε τόσο,
'στοὺς φίλους λέει λόγια τρυφερά,
κι' ἔλατε, τοὺς φωνάζει, νὰ γλυτώσω.

Ἐπίσκεψι πηγαίνει καὶ τοὺς κάνει,
τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο καλοπιάνει,
κι' ὑπόσχεται πῶς μ' ἐξοδα τοῦ κράτους
θὰ στέλλῃ καὶ γιατροὺς καὶ γιατρικά
σὲ φίλους ἀσθενεῖς κι' ἰμφολεντζάτους,
ποῦ τὸ παρὼν θὰ δίνουν τακτικά.

Τρέχουν λαγωνικά καὶ τοὺς φερμάρουν,
κλητήρων μεραρχία πηλαλεῖ,
πηγαίνουν καὶ καρτσάις νὰ τοὺς πάρουν
νὰ πᾶνε καρποτάδα 'στὴ Βουλὴ.

Ἐκεῖνος ἔχει σπῆτι τοῦ δουλειᾶ,
ἐκεῖνος ἀτελείωτο συνάχι,
ἐκεῖνος ἰμφολεντζά 'στὴν κοιλιά,
κι' ἐκεῖνος ἰμφολεντζά 'στὸ στομάχι.

Ἐπὶ τὸ σχέδιο ζητοῦν διασαφήσεις,
ὅς 'του κι' ὁ Τσαμαδὸς τροποποιήσεις,
τὸ φέρνει 'στὴ Βουλὴ διορθωμένο
καὶ βόμβαρδα βαρῶν καὶ μπασαβιόλαις,
καὶ μοιάζει σὰν παπούτσι τρυπημένο,
ποῦ θέλει κάθε τόσο μεντζιόλαις.

Ἄλλοι κοιμούνται καὶ ρουχαλίζουν
κι' εἶναι τὸ σύνθημα ρουχαλητό,
κι' ἄλλοι 'στὸ βῆμα τοὺς νανουρίζουν
με τερετίσματα γιὰ τὸν στρατό.

Τῆς ἀπαρτίας καὶ οἱ φίλοι,
τρέχουν οἱ φίλοι πιστοὶ σὰν πρῶτα,
μὰ κι' ὁ Λεβιῆς καλὰ τὰ κόβει
χωρὶς ν' ἀφήσῃ μὴτ' ἕνα γιώτα.

Λόγος ὥραίος καὶ ραφινάτος
καὶ κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος,
κι' ἐγὼ μὲ τοῦτον ἐπῆρα κάθο,
κύρ Νικολάκη, σοῦ πρέπει μπράβο.

Ὁ Θεωράκης ξανακορόνει
παροξυνόμενος καὶ παροξύνων,
καὶ μὲς 'στὴ μέση ξαναφυτρώνει
ὁ καψοπόλεμος τῶν ὑπευθύνων.

Τὴν ἀλησμόνητον ἀκούω πάλιν
τῆς φευγαλέας πολεμικῆς,
κι' ἓνα μνημόσυνον γίνεται πάλιν
τῆς Ἑταρίδας τῆς Ἑθνικῆς.

Κι' ἐνῶ μὲ βρέχουν προμάχων σάλια
ἐγὼ φρυάττων κι' ἀνασκιρτῶν
ξαναθυμούμαι τὰ Καρναβάλια,
τὴν Ἑταρίαν τῶν Ἑορτῶν.

Καὶ πλήρης σθένους ἀλκιμοτάτου
μὲ ρητορείας σπαρακτικῆς
ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Κομητάτου
εὐθύνας θέλω πολεμικῆς.

Διαπύρους βλέπω φύσεις
καὶ μὲ ξίφος κοπτερόν
τραγουδῶ τὰς ἀναμνήσεις
εὐδαιμόνων ἡμερῶν.

Τί κοράκια, Περικλέτο, καὶ μεγάλα καὶ μικρά
κρῶζουν εἰς τὸ βῆμα κρά,
νὰ καὶ βῆχας γκούχου γκούχου καὶ συνάχι πᾶ καὶ τσοῦ,
καὶ μιὰ κι' ἄλλη Πιπιτσοῦ
ἀνεβαίνει κατεβαίνει,
τὸ ζωνάρι λύνει δένει.

Ὅμως πρὸς χαρὰν ἡμῶν
φθάνει τὸ ξημέρωμα,
καὶ 'στοῦ γένους τὸν βωμόν
στέκουν ἀφιέρωμα
μοῦτρα γιὰ σιδέρωμα.

Ξημέρωσε, κι' ὁ Τσαμαδὸς τροποποιήσεις γράφει,
κι' ἀρχίζουν λογοπαίγνια καὶ ξανατρῶν κουλούρια,
καὶ λέει κόσμος ἄγρυπνος μὲ μούτσουνο σὰν θεάφι:
«τώρα τὰ ξημερώματα πῶς πᾶν τὰ καλαμπούρια».

Ἀμίλητοι καὶ τῆς Βουλῆς οἱ στύλοι δὲν θὰ μείνουν
καὶ φλόγγους θ' ἀπολαύσωμεν καρακαζῶν μυρίους,
κι' ὅσοι Σφιγγοκολάριοι προώρισται νὰ γίνουν
κατηγοροῦν τοὺς τωρινούς ὡς Σφιγγοκολαρίους.

Τὸν Κόντη τὸν ἀκούραστο μὲ σκέρτσα τὸν κουράζουν
καὶ τέτοιον ἀφεντάνθρωπο μὲ πίκρα τὸν πειράζουν,
κι' οἱ φαρμασῶνοι τὸβαλαν ἀμέτη μωαμέτη
νὰ ρίξουν τὸ Δοβλέτι,
μὰ στέκει κοτσονάτος
ὁ Κόντης ὁ μυτάτος,
κι' ἀπάνω του ἀντρίβεται σὰν νάτανε κοτρῶνι
τὸ πούρο κόμμα τῆς ἐλῆας, τοῦ γέρου τὸ κορδόνι.

Κι' ὁ Βελλιανίτης ἀστράψε, κολλήγα νυσταγμένη,
κι' ὁ Ρέπουλης ὁ λιγυρός, κι' ἐκεῖνος πῶς τὸν λένε,

τὸ σχέδιον ἀνέπτυξε κι' ὁ Θεσσαλὸς Καρτάλης,
φραγκοντυμένοι τὸβαλαν καὶ στρατιωτικοί,
ἀλλὰ 'στὸ βῆμα 'πρόβαλε κι' ὁ Συριανὸς Βιτάλης
καὶ γιὰ τὸν Αἷμον 'μίλησε καὶ γιὰ τὸ τουμπέκι,
καὶ μὲς 'στοῦ λόγου τὴν ὁρμὴν ἀνέφερεν ἀκόμη
πῶς ἐξετροχιάσθησαν Συντάγματα καὶ νόμοι

καὶ τοῦ Βωτὸ τὸ τράμ,
καὶ τζοῦμ ταράμ ταράμ.

Κι' ἀπέδειξε πασιφανῶς ἐν λαλιᾷ γοργῇ
κι' ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς πῶς κωλυσιεργεῖ,
γιατί κι' ἐκεῖνος συζητῶν
τὰ μανιφέστα τῶν στρατῶν,
πολὺ μᾶς ἀπησχόλησε περὶ μιᾶς δασκάλας,
ἐγκυμονούσης κατ' αὐτὰς μαζί μὲ τόσας ἄλλας.

Π. — Εἰς τὸ καμίνι τῶν Μουσῶν γὰρ γκούπ ἢ μαγκουρί
μπάμ μπούμ ἢ κουμπουριάς,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός. κτυπᾶτε, πολεμάρχοι,
τὴν μαρμαρένια τὴν καρδιά βαροῦν τοῦ Πατριάρχῃ,
ὅμως αὐτὴ δὲν ἐβγαλε μὴτ' αἵματος σταγόνα
σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα,
καὶ τρέχω μὲς 'στὰ ρόπαλα καὶ μέσα 'στὰ κουμπούρια
καὶ τοὺς 'μιλῶ μὲ φούρια.

«Εἶχε καιρὸ, μωρὲ παιδιὰ, τὸ φλογερὸ καμίνι
πεδῖον ἀλληλοσφαγῆς καὶ φονικοῦ νὰ γίνη,
μὰ τώρα πάλιν μᾶς γεννᾷ πολιορκίας τρόμους
καὶ ρίχνει μπαταρίαις,
τώρα ποῦ κι' ὁ Καραπαυλὸς σοφοῦς χαλκεύει νόμους
γιὰ τῆς ὀπλοφορίας,
κι' ὁ τῆς Παιδείας Λούθηρος μιὰ τζόγια θὰ τὸ κἀνῃ,
ποῦ θὰ μᾶς λέη: «φτύστε το, κανεῖς μὴν τὸ βασκάνῃ».

«Γιατί νὰ τρέχη κρουνηδὸν τὸ τίμιόν μας αἷμα
σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερό, ποῦ πᾶει ρέμμα ρέμμα;
γιατί νὰ πιστολιζέσθε 'στῶν φώτων τὸ ρημάδι,
σεῖς πρόμαχοι τοῦ μέλλοντος, παιδιὰ γραμματισμένα;
δὲν βάζετε καλλίτερα σκοποβολῆς σημάδι
τὴν πατερίτσα τοῦ Παππᾶ, τοῦ Κοραῆ τὴν πένα;»

Τοιαῦτα πρὸς τὴν κάμινον ἐλάλησα, τρελλέ μου,
μὰ μὲ μπαγλάρωμα καλὸ
μοῦ 'λύσανε τὸν ἀφαλὸ,
κι' ὡς τραυματίαν ἐδόξον εἰρήνης ἐμπολέμου
μὲ 'πῆγαν ἀπ' εὐθείας
'στὰς πρώτας βοηθείας,

κι' ἐκ τοῦ προχείρου μούκαναν τὰ γιατρικὰ τὰ πρώτα,
τοὺς ἐπιθέσθους δηλαδὴ, τὰ μπλάστορα, τὰ τσιρότα,
καὶ μὲς 'στοῦ πόνου τοῦ γαμποῦ τὰς ἀλγεινὰς δόνας
ἐτοσύλιζα γιὰ Συντάγμα καὶ γιὰ θεσμῶν εὐθύνas.
Φ. — Στὸν τόπο τοῦτο τῶν Ρωμῶν ὅπως 'μπορέσῃς
ἀνευθύνος, ὑπευθύνος, κανεῖς δὲν ξέρει τίςσαι.

Π. — Δέξου καὶ σὺ ὁρὸ μαγκουριάς ἀπάνω 'στὸ κεφάλι
κοὴ ξανατρέχα 'στὴ Βουλὴ νὰ ξενυκτίσῃς πάλι.

Ἀμλέτος ὁ πολύμορος, Ἀμλέτος ὁ πολὺς,
ἢ τραγῳδία δηλαδὴ τοῦ Σαίξπηρ ἢ μεγάλη,
μετὰ φράσις περίελεπτος, ἀρχία κι' ἐντελής
τοῦ προσφίλους λογίου μας κι' εὐμύσου Δαμιράλη,
ποῦ 'βρίσκει βάλσαμον γλυκὺ τῶν ἐγκοσμίων πόνων
'στὰ γράμματα καὶ μόνον.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριῶν
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.